

JURAJ ČERVENÁK

KRVAVÝ OHEŇ



Třetí kniha trilogie

ČERNOKNĚŽNÍK

Goričové se jako zázrakem uklidnili a ustoupili. Mirena se po kole vozu svezla zadkem na zem. Rogan přemohl mdloby a s námahou zvedl hlavu. Jezdec vytáhl zpod oděvu zlatý amulet ve tvaru slunce se zakroucenými, jakoby beraními rohy. Navzdory bolesti, která černokněžníka ovládla, pocítil závan magie.

„Ty...“ odplivl si krvavě, „musíš být... svině z Kančí hory...“

„A ty pohrobek Černovira a té čubky Slavěny,“ zašklebil se plavovlasý mladík. „Myslel jsem si, že budeš důstojnějším protivníkem. Zklamal jsi mě, bratranče.“

„Svarune...“ Rogan se z posledních sil narovnal a začal zvedat meč. Démonovy oči na záštítě krvavě zazářily. Jezdec prudce vztáhl ruku s amuletem.

Vyšlehlo nadpřirozené světlo, ve vzduchu zasyčela magie, zakouřilo se. Goričové vylekaně odvraceli hlavy. Mirena si bleskově zakryla oči předloktím. Zavlály vlasy a cáry šatů. Rogan dopadl na záda. Čepele a hroty se mu zabořily hlouběji do těla, z rozsklebených ran vytryskl další příval krve. Černokněžník naposledy vykopl nohama a znehybněl...“

Juraj Červenák
ČERNOKŇAŽNÍK: KRVAVÝ OHEŇ

Copyright © 2014 by Juraj Červenák

Translation © 2014 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2014 by Michal Ivan

For 2nd Czech Edition © 2014 by Václav Soukup – Wales

ISBN 978-80-86939-91-9

Juraj Červenák

ČERNOKNĚŽNÍK

Krvavý oheň



Nakladatelství WALES
PRAHA
2014

Juraj Červenák v nakladatelství Wales

Cyklus Černokněžník:

Vládce vlků
Radhostův meč
Krvavý oheň
Válka s běsy

Cyklus Bohatýr:

Ocelové žezlo
Dračí carevna
Bílá věž

<http://www.cervenak.sk>
<http://www.wales.cz>



KAPITOLA PRVNÍ

Bratři

Posvátný háj hořel. Plameny hučely. V žárem zvlněném vzduchu se jako obrovští neviditelní hadi zmítaly proudy magie a divoce bičovaly Kančí horu. V sykotu ohně znělo kvílení duchů a běsů; po zemi poletovaly podivné stíny, které zdánlivě nemělo co vrhat. Páchla spálenina.

A smrt.

Požár zachvátil návrší rozložité hory, z něhož jako náhrobek z vysokého rovu vyčnívalo strmé skalisko. Jediným přístupem na něj bylo příkré kamenné schodiště, kroutící se úzkou trhlinou. Vzhůru strží se valil hustý dým.

Náhle v tom kouří zařinčely meče. Mihla se čepel s ostřím zubatým jako pila. Ozval se zvuk párané látky. Skálu potřísnily rudé krupěje.

„Čubčí synu...“ zasténal černokněžník a odpověděl mohutným

seknutím. Uťatá hlava se zatočila, zavřítila tmavými vlasy, narazila do skály a s křupnutím dopadla na schody.

Druhý útočník přeskočil kutálející se palici, odstrčil bezhlavé tělo a zaútočil kopím se zpětnými háky na hrotu. Černokněžník na poslední chvíli uhnul – špička kopí zajiskřila na skalní stěně – a vrazil svůj meč soupeři do břicha. Bojovný křik zanikl v sípavém lapání po dechu.

Mág obouruč trhl mečem vzhůru. Z rozpáraného těla vytryskla krev. Vyvržený muž se skutálel po schodišti, a v pádu trousil po chladném kameni horké vnitřnosti.

Až sem bylo slyšet, jak oheň stravující prastaré stromy pod útesem hučí, prská, syčí. Ve vzduchu vířil žhavý popel, jiskry pohasínaly v kalužích krve a sypaly se do vytřeštěných očí a rozevřených úst mrtvých na schodišti.

Blížil se konec. Černokněžník to věděl. Ještě se držel na nohou, jenže tělo měl posekané a ztratil příliš mnoho krve. Přímo cítil, jak ho osahávají studené Moraniny prsty a zkouší, jestli jeho duše nejde vytrhnout z těla.

Z posledních sil se otočil a vrávoravě vyrazil vzhůru úzlabinou. Levačkou se přidržel hrbolatých stěn – na skále zůstávaly rudé otisky dlaně a prstů. Meč v ochablé pravačce cinkal hrotem na schodech. Černokněžník občas zakopl a jednou bolestivě klesl na kolena, ale znova se zvedl a kulhal dál.

Na vrcholu skaliska se tyčila rozměrná roubená budova. Požár se jí zatím nedotkl, i když všude kolem se zpoza okrajů plošiny kouřilo – dým stoupal k obloze a ještě více zahušťoval tmavá mračna, která putovala tak nízko nad horou, až jim hlavy model na ostře lomené střeše svatyně páraly šedivé teřichy.

Černokněžník zachrhlal, vyplivl rudou slinu a šoural se ke svatyni. Svět se mu točil před očima. Po schodech z půlených klád vyšel na ochoz před hlavní branou...

Někdo se zasmál. Nelidsky, nenávistně. Po zdech svatyně přelétl stín.

Černokněžník se otočil, pozvedl meč a couvl. Zády vrazil do vrat, ty se otevřely a on se pozpátku vpotácel dovnitř.

V prostorné hale bylo šero. Ohniště uprostřed už jen matně blikalo – v jeho chabém světle vystupovaly z přítmí vyrezávané vlčí hlavy. Černokněžník uličkou mezi modlami strážců záhrobí vrávoral k masivním dveřím na opačném konci dvorany. Dýchal chraplavě a přeryvaně.

Znovu zazněl chechot. Mág prudce vzhlédl. Ve větracím otvoru vysoko nad ohništěm se něco mihlo – zavlály špinavé cáry hadrů a hroudovle slepených vlasů. Čepel černokněžníkova meče matně zazářila skrz krvavý povlak. Démon, který byl ve zbrani zakletý, prahl po smrti. Dnes již spolkla mnoho duší, jenže on se nikdy nenasylil.

Černokněžník pomalu couval, dokud se zády nedotkl tepaných bronzových pásů na vratech z dubových trámů. Dál už nebylo kam ustoupit. Do tajných prostor za těmito dveřmi se útočníci nesměli dostat. Když překročí poslední práh, zvítězí.

Čekal a mlčky krvácel. Zmocňovala se ho třesavka. Smysly ztrácely ostrost. Jinak by určitě vycítil, že striga už je uvnitř.

Zhmotnila se přímo před ním – ošklivá jako tisíc neštěstí, samý zub a dráp, krví podlité oči.

Švihl mečem, jenže šlachovité tělo mrštně uskočilo a vrhlo se na něj z boku. Ve smrtelném objetí se zhroutili na podlahu a černokněžník přistál na zádech.

Bestie do něj zabořila drápy a zakousla se mu mezi krk a rameno – proud krve zadusil její krákorání. Zmítala se na něm jako v záchvatu pohlavní touhy a nahlas hltala. Mág sevřel rukojet' meče a masivní hlavicí praštíl strigu do hlavy. Otřeseně se odtáhla a zaskučela. Využil toho, druhou rukou ji popadl pod krkem a odtlačil zkrvavenou tlamu od sebe. Nenávistně zasyčela a zkřivila drápy s úmyslem vrazit mu je do očí...

Něco zabzučelo vzduchem; striga sebou škubla a zaječela. Černokněžník zahlédl bílé opeření šípu, trčící ze špinavých hadrů.

Prudce natáhl ruku, v níž svíral bosorčin krk, a znova jí praštíl hlavicí meče do tváře. Svalila se na bok. Rychle se nadzvedl a tentokrát zasadil úder čepelí.

Umírala jako divoké zvíře – vyla a svíjela se v děsivých křečích. Mág se od ní snažil odtáhnout, nebo ji alespoň odkopnout, jenže už neměl dost sil. Krvácela na něj, drásala mu oděv i kůži, dělila se s ním o smrt. Její agonii utišil až zvučný úder – ostří rozrazilo lebku, jako by rozseklo jedlový špalek.

Černokněžník zaostřil zrak. Spatřil nízkou postavu s rozcuchanými vlasy a najezenými vousy. Také byla celá posekaná.

„Dagu...“ zachraptěl a hlava mu klesla na podlahu. Po lící stekl chuchvalec rudé pěny. „Už jsou blízko?“

Mužík vypáčil sekera z hlavy bestie a sklonil se k černokněžníkovi. „Zabili Jaropluka i Botaru...“

„Ty musíš přežít, Dagu. Vezmi nohy na ramena.“

„Do hovna, to po mně nechťej...“

„Dagomire, poslouchej mě. Mně už není pomoci – melu z posledního. Musíš zachránit aspoň Krutomor. To je teď důležitější než naše životy... Zvedni mě.“

Malý vousáč pomohl černokněžníkovi posadit se a opřít se zády o dveře – jejich tmavý povrch okamžitě zvlhnul krví.

„Meč za žádnou cenu nesmí padnout do Krugových spárů.“ Černokněžník si krvavě odkašlal. „Vezmi ho a uteč. Najdi si bezpečný úkryt. Pro sebe i pro zbraň.“

Lesovík sklonil zrak k meči. Jeho čarovné světlo už zhaslo; oči démona, jehož tvář byla vytepána na záštítě, potemnely.

„Černovire,“ řekl příškrceně, zatímco bral meč z bezvládné dlaně, „dobře víš, že za jiných okolností bych zůstal a bránil svatyni s tebou. Do posledního dechu. Nenechal bych tě tu chcípnout samotného.“

Umírající muž přívřel oči na znamení, že o tom nepochybuje. „Jdi už, Dagu. Slezes po skalách na západním srázu a vyrazíš do lesů. Znáš to tam, snadno ty zkurvysyny setřeseš...“

„Ale co bude se Slavěnou? A s tvým dítětem?“

Mág neodpověděl – znova se rozkašlal a zaprskal si vousy krví.
Oči už měl kalné, skoro slepé.

„Nechám ti svou širočinu.“ Dagomir vtiskl do slabých prstů krví ulepené topůrko. „Abys nezemřel s prázdnýma rukama.“

„Nechť tě bohové ochraňují, Dagu...“

Mužík spěšně zabalil meč do pláště a naroval se. „I tebe, Černovire.“

Venku se ozvaly kroky a hlasy. Lesovík se ohlédl. Před vchodem se na pozadí kouřové clony objevily žárem rozechvělé siluety. Byl nejvyšší čas. Dagomir s mečem v náruči vyrazil k malým bočním dveřím...

„Počkej chvíli,“ přerušil vyprávění Doběš. „Co se nám to tady snažíš namluvit? Že Dagomir přežil bitvu o Kančí horu?“

„Co se ti nelibí, smrkáči?“ zamračil se na něj Ostoja.

Mladík nedůvěřivě přimhouřil oči. „Slyšel jsem, že zaklepal botama společně s Černovirem. Krug nechal jejich mrtvoly svrhnut do planoucího posvátného háje pod skálou.“

„Nesmysl,“ přimíchal se do sporu starý Gruda. „Já si pamatuju, jak to doopravdy bylo...“

Venku zahřmělo a stěny srubu se zachvěly. Tři lesovíkové, shluknutí kolem ohniště a soudku s pivem, se vystrašeně přikrčili.



Krátkce po soumraku se od severovýchodu přihnala bouřka. Zpočátku zlostně bušila do zemí Holasiců a Vranů u Odry a Moravy a neslyšnými záblesky vytrhávala z temnoty tupý hřeben Vrchoviny. Chvíli to vypadalo, že se do kopců ani neprodere, že ji strmé svahy odrazí někam na jihovýchod, ke Svatce a Rajhradu. Jenže pak zvučně zahřmělo, blýskavice se přehoupla přes vrchy a liják rozhučel i lesy u pramenů Sázavy.

„Perun je dneska pořádně namíchnutý,“ ozval se Dobeš nesměle, zatímco hrom dozníval v dálce.

„Na jaře už to tak bývá,“ poučil ho Gruda. „Během zimy se přemnožili zlí běsové, tak je Hromovládce pobijí blesky.“

Strážní srub, v němž tři mužíci trávili nevlídnou noc, stál na srázu nad burácející Sázavou. Po vysokém břehu vedla hlavní přístupová cesta do Dřevnice, horského sídla lesovíků. V těchto vlnách časech po ní často přicházely zlé věci, proto zde nejstatečnější z rodu ve dne v noci drželi stráž.

„Abych to dopověděl,“ nadechl se Ostroja, „Dagomir včas vyklouzl ze svatyně, slezl po srázu na západní straně hory a přes lesy na úpatí Jesenných hor vyrazil směrem k Vrchovině...“

„Přesně tak,“ přitakal Gruda. „Na rozdíl od vás, usmrkanců, jsem byl u toho. Potkal jsem Daga, když utíkal před Bratrovrahovými hrdlořezy a běsy. Zastavil se v Dřevnici jen na jedinou noc a hned pospíchal pryč, aby na své krajané nepřivolal zkázu...“

„Necháš mě to dokončit?“ zamračil se na něj Ostroja.

Gruda něco zamumlal, pokrčil rameny a ponořil šedivé kníry do piva.

„Takže... jakmile se Dagomir vypařil, obtížený posláním zahránit Radhostův meč, vstoupil do svatyně Bratrovrah. Pravda, tehdy mu tak ještě neříkali. Přezdívku si vysloužil až tím, co udělal vzápětí...“



Černokněžník zaslechl blížící se kroky – zaduněly na ochozu před dveřmi a vešly do svatyně.

„Tak jsem tady, bratříčku.“

Černovir sevřel topúrko Dagomirovy sekery a potřásl hlavou, aby zahnal Moranu, která mu ze všech sil zavírala oči. Ze šera před ním se vynořily tři rozmazené postavy. Dvě zůstaly stát opodál, třetí přišla blíž.

„Krugu,“ zachraptěl černokněžník. „Lhal bych, kdybych tvrdil... že tě rád vidím.“

„Nedělej si s tím těžkou hlavu.“ Příchozí se k němu sklonil a Černovir ho konečně uviděl zřetelněji. Štíhlá, šlachovitá, přímo kostnatá postava. Dlouhé tmavé vlasy. Úzká, hladce oholená tvář protkaná bílými jizvami. Skoro jako by se díval do zrcadla. „Nepředpokládal jsem, že si padneme do náruče. Nahlédni do paměti. Vyhnal jsi mě odsud jako prašivého psa. Jako bychom ani nebyli jedné krve. Je to vlastně tvoje vina, že jsem se sem dnes musel probojovat násilím. Čímž nechci říct, že bych si to krveprolití neužil. Po letech ve vyhnanství je to pro mě obrovské zadostiučinění. Poslal jsem svému bohu celý zástup duší.“

„Doufám,“ vycenil Černovir krvavé zuby, „že jsme ti zabili co nejvíce poskoků...“

„To teda jo. Neprodali jste životy lacino. Ale na tom nezáleží, přivolám si a stvořím další sluhu. Divil by ses, čemu všemu jsem se na západě naučil. I otec by se divil. Škoda, že tady dnes není s námi. Že neumírá s tebou.“ Krug přelétl pohledem po bratrových ranách. „Tvůj čas se krátí, Černovire. Už brzy bude mít Kančí hora nového vládce.“

„Kančí hora ano... ale Krvavý oheň ne. Neovládneš ho. Nejsi černokněžník. Nemáš dost síly.“

„Jsi si tím tak jistý?“ Krug se naroval a položil dlaň na okovaná vrata za Černovirovými zády. Oči mu zazářily a tělem prolétlo cosi jako slastné zachvění. „Ó ano. Pořád mohutně plane. Zřetelně cítím jeho sílu. Pulzuje jako obrovské srdce, stvořené z čisté magie. Mimochodem,“ pohlédl znova na Černovira, „kde je Krutomor? Svíráš v ruce nějaké bezcenné železo, ale mé chlapy jsi očividně rozsekal něčím lepším. Kde je Radhostův meč?“

Černovir opětoval jeho úšklebek. „Snad si nemyslís, že ti to řeknu?“

Krug se k němu prudce sklonil a zabořil prsty do rány po

netvorových tesácích; černokněžník sebou trhl, z hrdla mu uniklo zasténání.

„Nemusíš mi to říkat. Pro mě za mě si třeba ukousni jazyk, jestli chceš. Dostanu to z tebe, vysaju ti myšlenky z mozku jako morek z kostí. A zjistím i to, kam jsi schoval tu březí couru. Rozumíš? Najdu ji a patřičně se o ni postarám. I o toho jejího parchanta.“

Černovir cedil bolest skrz zatnuté zuby. „Jen do toho...“

Krug podrážděně zavrčel, přitáhl si bratrovu tvář blíž a doširoka rozevřel ústa. Divně to mlasklo a čelisti se od sebe nepřirozeně odtáhly, jako když se zmije chystá spolknout ropuchu. Černovir pohasínajícím zrakem spatřil, jak se v bratrových ústech něco hýbá. Nebyl to jazyk. Cosi lezlo z Krugova chrtánu – cosi hnusného a nedočkavého.

V tu chvíli Černovir zavřel oči a jeho chrčivý dech ztichl. Tělo ochablo.

Krug znehybněl. Překvapeně zavřel ústa a zalomcoval bratrovým tělem. Už bylo bez duše. Čaroděj syčivě zaklel. Něco se mihlo na okraji jeho zorného pole. Rychle za tím otočil hlavu, jenže stín unikl a rozplynul se. Jen závan chladu mu zježil vlasy na zátylku.

„Morano,“ zavrčel nový vládce Kančí hory. „To jsi mi udělala naschvál!“



„Tu svini nám byl Veles dlužen,“ odfrkl si starý Gruda. „Tady na Vrchovině pocítíme Krugovu zlovolnou moc jenom občas, ale dole v povodí Moravy si s tím tchořem nevědí rady. Pamatuju si klidné časy před jeho příchodem, když svatyni Krvavého ohněvládl Černovir, nebo ještě před ním starý Vlčivoj. Černokněžníci chránili svět před běsy a zlými duchy...“

„Já jsem o nich slyšel něco jiného.“ Dobeš přiložil na oheň

jedlové polínko. „Babka mi vyprávěla, že černokněžníci pili krev a uctívali Černoboga lidskými oběťmi. A když je někdo požádal o pomoc, musel zaplatit vysokou cenu. Možná až příliš vysokou...“

„Tvoje babka,“ zamračil se na něj Gruda, „o tom věděla prd. Jenom tě strašila, abys večer rychle zalezl do pelechu. Říkávalo se o nich leccos, protože zacházeli s prapodivnými silami a stýkali se se záhrobními mocnostmi. Vím ale, že mnoha lidem pomohli...“

„Já jsem zase slyšel,“ ozval se Ostoja s pohledem upřeným do plamenů, „že Beldegorův rod nevyhynul.“

Obrátili k němu obličeje. Venku znova zahřmělo.

„A nejenom to,“ pokračoval Ostoja. „Včera jsem mluvil s Buškem od sousedů...“

„Už je doma?“ přerušil ho Gruda. „Byl dole v Brodu prodat kožešiny, ne?“

„Byl, prodal, vrátil se. Přinesl od lidí zajímavé zvěsti. Na Kančí hoře se prý chystají na bitvu. Černovirův syn někde na západě našel Krutomor a teď z českých zemí míří k svatyni, aby si vzal, co mu právem patří...“

Venku zafrkal kůň. Lesovici úlekem vykřikli a vyskočili od ohně. Ostoja a Dobeš popadli luky, Gruda vytrhl z polena u ohně sekera a strčil do uhlíků připravenou smolnici. Po chodeň zaprskala, vzplanula a rozprostřela po stěnách křivé stíny. Gruda rázně pokynul mladším členům hlídky. Přiložili šípy k tětivám a namířili luky na dveře. Starý lesovík rychle odsunul závoru, otevřel vrata a ustoupil stranou. Vítr zaskučel a vchrstl do srubu spršku studené vody. Plamen pochopně se divoce zamítl.

Venku byla tma tmoucí. Lesovici doní mžourali, rozechvělí a zalistí studeným potem. Na kamenité cestě zakřesaly podkovy, mužící ale viděli jen černotu a ohněm třptytí se dešťový závěs těsně před prahem.

„Kdo tam?“ křikl Gruda. „Ukaž se, jinak...“

V temnotě před dveřmi zasvítily plamenné oči. Mužíci o krok ucouvli. Dobešovi tětiva vyklouzla z konečků prstů, šíp proletěl vraty a zmizel v dešti. Rudé oči náhle pohasly.

„Nestřílejte!“ zavolal někdo. „Gorjo, přestaň je strašit!“

Do kopců nad srubem udeřil blesk. Fialové světlo na okamžik odhalilo siluety tří jezdců a... ještě něčeho. Čtyřnohého přízraku, podobného vlkovi, ale obrovského skoro jako medvěd.

Pocestné znova pohltila temnota. Dobeš šátral v toulci po dalším šípu.

„Nejsme nepřátelé,“ ozvalo se z lijáku. Bylo slyšet, jak jezdci seskakují na zápraží. Gruda natáhl ruku s pochodní ke dveřím. Světlo vylouplo ze tmy opatrně se blížící postavu.

„Stůj!“ rozhnal se Gruda širočinou. „Co jsi zač?“

„Lesovík jako vy, jste snad slepí?“

Na prahu se zastavil mužík stejně drobný jako trojice ve srubu. Na hlavě měl zvláštní přilbu z medvědí lebky. Byl mokrý jako myš, z dlouhých vlasů a vousů crčela voda.

„Neznám té!“ štěkl Gruda. Tváří v tvář příslušníkovi své rasy získal odvahu. „Odkud jsi?“

„Přece z Dřevnice.“ Neznámý opatrně vkročil do místnosti. Ruce držel tak, aby viděli, že nemá zbraň. Po očku se díval na hroty šípu, přes které ho sledovali Ostoja a Dobeš. „Ale je to už skoro tříctet let, co jsem odsud vytáhl paty. Měl jsem tehdy trouchu naspěch.“

Gruda vyvalil oči. Začalo mu svítat. „Ty... počkej chvíli! Snad nejsi...“

Návštěvník na něj významně pohlédl. Velitel hlídky sklonil ruku se sekrou. „Ale ano. U bohů, jsi to ty! Já jsem Gruda! Ne-pamatuješ si? Viděli jsme se tu noc, kdy jsi prchal z Kančí hory a v Dřevnici ses zastavil pro koně a zásoby.“

„Gruda?“ Zmoklý lesovík vycenil zuby. „Jistěže si vzpomínám. Tys ale zestárl!“

„A ty snad ne? Vítej doma, šedivý sysle. Hej!“ okřikl Gruda své druhy. „Odložte luky, tohle je přece Dagomir. Vrátil se domů!“

„Dagomir?“ vydechl Dobeš. „Skutečný Dagomir, a nebo jsme jenom svými řečmi vyvolali jeho ducha?“

Gruda a Dag se zachechtali, stiskli si ruce a poplácali se po ramenou.

„Pojďte k ohni,“ zašilhal velitel hlídky na stíny před dveřmi. „Venku je hrozná plískanice...“

„Musíme jet dál,“ zavrtěl Dagomir hlavou. „Do Dřevnice je to ještě daleko?“

„Kdepak, je hned tady za kopcem. Už to tu nepoznáváš?“

„Vůbec. Za ty roky se kraj změnil a v téhle tmě tu bloudím jak cizinec. Můžeš nás tam doprovodit? Nebo některý z tvých chlapců?“

„Já půjdu.“ Gruda sundal z hřebíku u dveří plášť s kapucí. „Dobeši, Ostojo, zůstaňte na hlídce. Do půlnoci jsem zpátky. Poslyš, Dagu...“

„No?“

Gruda ztlumil hlas. „Kdo jsou tví společníci?“

„Řeknu ti to cestou,“ odpověděl Dagomir také šeptem. „Nechci strašit mladé.“

Gruda přikývl. „Ostojo, Dobeši! Zavřete dveře na závoru a nikomu neotevírejte, dokud se nevrátím, jasné?“

Mladí lesovíkové bez zbytečných otázek přikývli. Tváře měli bledé jako sníh.



Krvice se krčila mezi stromy, napůl zavrtaná v listí a kypré půdě. Bystrým zrakem sledovala lesovíkem vedenou družinu, jak stoupá po vysokém kamenitém břehu nad Sázavou. Na čím dál strmější a hrbolatější stezce jezdci raději sesedli z koní a vedli je za sebou. Ostré světlo blesku je Krvici ještě naposledy ukázalo.

Když se znova zablesklo, na cestě už nikdo nebyl – pocestní zmizeli v lese mezi dvěma kopci.

Vítr se opřel do houští a štědře skropil Krvinic úkryt deštěm. Zlostně zasyčela a zanořila se hlouběji do humusu. Takové počasí se jí nevýslově hnusilo. Ne proto, že blesky prý Perun hubil běsy a ona byla tvorem, který se nezrodil z lůna smrtelnice. Bohu se nebála, nic takového jí ten, kdo ji stvořil, do povahy nevštípil. Prostě jen nesnášela déšť. Vlhkost jí nevadila, protože podporovala rozklad, ale déšť byl zároveň živlem očistý, odplavoval všechno staré a přinášel zárodky nového – a to Krvice nenáviděla ze všeho nejvíce. Zbožňovala, když věci zůstávaly, odumíraly a zahnívaly, když se vrstvily, tlely, rozkládaly.

Byla démonem hniloby.

Zavrtěla se, aby si našla bezpečnější polohu pod vývratem. Kolem ní se hemžili brouci a červi, sypali se jí z vlasů, vylézali z tělesných otvorů. Nakonec znehybněla. Vydrží v úkrytu, dokud liják neustane. Byla trpělivá. Trpělivosti měla vždycky dost. Byla základem její povahy.

Vrstva humusu a larev ji příjemně hřála.



Osada lesovíků se krčila v horské kotlině, ze všech stran obklopená strmými kopci. Okolní svahy i značnou část úvalu pokrýval bujný les. Poutníci si ani neuvědomili, kdy vlastně vkročili do vesnice – jen náhle ve světle blesku spatřili mezi stromy obydlí. Sruby a zemljanky, povětšinou nízké a skromné, byly roztroušeny v lese, skoro s ním splývaly. Stěny se tiskly ke statným kmenům, vnitřní prostory navazovaly na vykotlané dutiny a nad střechami se ochranitelsky natahovaly košaté koruny. Z ptačího pohledu musela být Dřevnice neviditelná.

Zlostné štěkání psů, určené hlavně robustnímu vlkovi, doprovázelo družinu až dozadu, k úpatí příkrého srázu. Sázava zde byla

jen obyčejnou bystřinou, stékající po skalách do údolí. Poblíž vodopádu rostla skupinka statných stromů, jehličnaný družně proplétaly své větve s listnatou. Pod tou přírodní klenbou se krčil náčelnický dvorec – velká, honosně zdobená dřevěnice obklopená několika menšími chýšemi.

„Ale, ale,“ podivil se Dagomir, když blesk vytrhl z temnoty kolovou hradbu. „Kdysi Dřevnici stačila ochrana lesa a kopců.“

„Ty časy jsou pryč jako klobásy ze zimních zabijaček,“ odpověděl Gruda, když doznělo burácení hromu. „Nebezpečí číhá všude kolem a my jsme se podle toho museli zařídit. V případě ohrožení se všichni stáhnou za palisádu.“

Z masivní brány na ně cenily zuby přibité dravčí lebky. Gruda na vrata zabušil násadou širočiny. Nejdříve se za hradbou zuřivě rozštěkal pes, pak ve škvírách mezi břevny zakmitalo neklidné světlo pochodně.

„Kdo tam?“

„Já!“

„Gruda?“

„Otevři, vedu vladykovi hosty!“

„Co jsou zač?“

„Nevyptávej se, Terco, tohle počasí dlouhým řečem nepřeje. Ručím za ně, stačí?“

„Co když jsou to nepřátelé, kteří ti drží nůž na krku a chtějí se dostat dovnitř? Nebo...“

„Hromy a blesky, Terco! Dagomir se vrátil!“

Bručení utichlo. „Buga, přestaň!“ okřikl hlas vztekajícího se psa. Štěkání okamžitě ustalo. „Dagomir. Ten Dagomir, který...?“

„Přesně ten. Nevymýšlej a otevři!“

Zarachotila závora a vrata se pootevřela. Buga se znovu rozštěkal a hlasitě při tom řinčel řetězem.

Noční hosté vcházeli do brány. Liják neúnavně bičoval černou masu lesa a Perun vytrvale bušil do kopců.



Lesovici byli rození lovci, to bilo do očí. Na stěnách venku i uvnitř visely lebky divokých zvířat, znamenitě vyčiněné kožešiny, svazky peří, šňůry zubů, klů a drápů, ale hlavně spousta rohů a paroží. Řezby na stěnách zobrazovaly výjevy z lovů a rybaření, ze života lesních bohů i z rituálů na počest víl a duchů, kteří sídlili ve stromech nebo bludných balvanech.

*Z mlhy a stínů, z temných koutů
duchové předků povstali,
přízraky němé, bledých údů,
zažínat bludná světla začali...*

Poutníci šli za zpěvem. Když Gruda odhrnul medvědí kožešinu na konci vstupní chodby, uviděli prostornou síň s vyřezávanými trámy, křížujícími prostor pod vysokým krovem. Byla to vla-dařská dvorana a svatyně zároveň. V zadní části, částečně oddělené od zbytku paloty velkými zubřími kůžemi visícími z trámů, se dalo zahlednout prosté obětiště. Podél stěn stály modly předků a lesních bůžků. Nad obětním stolem uprostřed přístěnku se jako mohutný sloup tyčil strom, starý posvátný buk. Kmen byl ověšený amulety a obětinami. Kořeny stromu se plazily do všech stran a vystupovaly z udusané hlíny.

Vpředu, v obytné části, seděly na jednoduchých židlích a špalcích kolem ohniště asi dva tucty lesovíků. Muži i ženy, staří i mladší, všichni podobných postav a kulatých tváří. Naslouchali písni hlava na hlavě, se zatajeným dechem, s očima planoucíma odrazem ohně.

Gruda uctivě vydržel, dokud zpívající neutichne. Dagomir stál hned za ním a srdce mu divoce bušilo, žaludek se chvěl. Od dob, kdy se jako mladík naposledy dotýkal chodidly této hlíny, se

zde skoro nic nezměnilo. Lesovici rádi nechávali věci při starém. I proto ho tak překvapila palisáda venku.

„Vladyko?“ ohlásil se Gruda, když píšeň utichla.

Jako na povel se k němu otočily všechny střapaté hlavy.

„Přišli hosté,“ řekl Gruda a podržel kůži, aby mohli cizinci vejít.

„Kdo?“ zvedl hlavu mužík, který před chvílí zpíval. Plešaté temeno měl lemované prošedivělými vlasy. „Kdo přichází v tuto běsům zasvěcenou noc?“

Dagomir se zhluboka nadechl a překročil práh.

„Vzpomínáš si na mě, Borevíte?“

Světe, div se, většina ho okamžitě poznala. Zpoza dlaní přitisknutých k ústům a uším šuměla rychlá zvěst. Dagomirovi se sevřelo hrdlo – nevěřil, že si na něj ještě vzpomenou. Stařešina se postavil a přes hlavy ostatních se na něj zadíval. Trochu se zachvěl.

„U Perunova vousu... Dagu?“

„Jsem to já.“

Vladyka polkl naprázdno. Očka pod hustým obočím se zaleskla. „Bohové... uběhlo tolík let...“

„Tak, tak. Půl života.“

„Jak říkáš. Podívej, z tvého bratra je stařec.“

„Nikdo z nás neomládl. Nepřivítáš mě doma?“

Borevít nic neřekl, jen rychle prošel mezi stolci. Padli si s Dagomirem do náruče a dlouho tak zůstali.

„Koho jsi s sebou přivedl?“ zeptal se vladyka, když konečně přemohl pohnutí a odstoupil.

Zraky přítomných se obrátily ke vchodu. Shromáždění znehybnělo. Zdálo se, že i oheň ztratil sílu a stíny v koutech zčernaly. Nízkými dveřmi v hlubokém předklonu vešli dva lidé, muž a žena, oba v černém, ozbrojení, strašidelní. On černovlasý, ona plavá. On s očima černýma jako noc, ona šedooká. A za nimi... za nimi vkročil do paloty démon. Vlk černý jako nejhlubší propast Vrchoviny a velký tak, že mohl kterémukoli lesovíkovi jediným sevřením čelistí rozlousknout hlavu.

„Ten muž...“ hlesl Borevít. „Už jsem ho viděl.“

„To sotva, bráško. Viděl jsi jen někoho, kdo se mu hodně podobal.“

„Chceš říct, že tohle je...?“

„Přesně tak. Černovirův syn Rogan. A Mirena, zvaná Vosa. No a tohle je Goryvlad z Černobohovy smečky z Návu.“

„Duchové předků,“ zaklínal se Borevít polohlasně. „To jsou na mou duši zvláštní hosté. Přízraky z minulosti, ze záhrobí, z temnot. Ale koho jiného čekat v takovou noc? Pojďte dál, přátelé.“

„Díky,“ řekl černovlasý dlouhán. „Přízraky nebo ne, zmokli jsme jako myši a rádi bychom se usušili a ohřáli.“

„Ani pohár teplé medoviny bych neodmítl,“ přidala se žena. Po tváři se jí plazilo strašidelné tetování.

»A když už jsme nakousli otázku pohostinnosti,« zadunělo v myslích vylekaných lesovíků, »ani něco k jídlu by neuškodilo. Dag se zmiňoval, že se tu vždycky najde kus pečené zvěřiny. Pokud bych mohl poprosit, tak pro mě jen zlehka propečenou. Má m rád, když je maso uvnitř krvavé.«

Vlkovi odpovědělo jen vyděšené mlčení.



„Míříte na Kančí horu, je to tak?“ zeptal se Borevít a umlčel tím všechny v síni.

Vladyka a podivní hosté seděli u ohniště, obklopení pozorně naslouchajícími lesovíky. Noční návštěva sice Dřevnické vystrašila, ale rozhodně nepotlačila jejich zvědavost. Žádného z drobných hodovníků ani nenapadlo jít spát. Dřepěli na svých špalcích a sledovali cizince pohledy tak ostražitými a nedůvěřivými, že to nakonec byli Rogan a Mirena, kdo upadl do rozpaků. Goryvlad si už tradičně nevšímal ničeho, drtil srnčí kosti a jenom občas se prozradil tím, že se zájmem zastříhal ušima.

„Ano,“ přikývl černokněžník na vladykovu otázku. „Jeden den

se tu zdržíme, abychom načerpali síly, a pak znovu vyrazíme. Míříme na východ, do Vraniboru, a odtamtud přímo na sever, k Jesenným horám a svatyni Krvavého ohně.“

Borevít se zhloboka nadechl a upil piva ze zubřího rohu. „Čiré bláznovství. Vždyť jste jen tři...“

Goryvlad zvedl hlavu.

„Vlastně čtyři,“ opravil se vladyka. „Budete čelit obrovské přesile. Kančí hora se hemží běsy. Množí se tam jako blechy ve slamníku.“

„S nerovným bojem počítáme.“ Zdálo se, že zvuk Roganova hlasu utlumil i šumění deště za stěnami dvorany. „Stejně už se nemůžeme otočit a vzít nohy na ramena. Došli jsme příliš daleko. At' se stane, co se má stát.“

Borevít pomalu přikývl a zahleděl se do ohně jako věstec, hledající v plamenech zjevení věcí budoucích.

„Zlé časy,“ povzdychl si. „Hodně zlé časy dolehly na moravské kraje.“

Dagomir zvedl zrak od poháru s horkou medovinou. „Nebyly zlé už od chvíle, kdy Bratrovrah ovládl Kančí horu?“

„Byly, jistě. V krajích pod Jesennými horami od té doby není klid. Ve Vraniboru, v zemi Holasiců u Odry ani na Vrchovině nikdy předtím nebylo tolik zloby a svárů mezi rody a kmeny. Lesy jsou plné zlých duchů a krvelačných strig, množí se nevysvětlitelná úmrtí, lidé zvlčili. Svatyně Krvavého ohně, která předtím střežila povodí Moravy před nečistými silami, je teď sama jejich hnázdem. Přitahuje temné bytosti jako plamen noční motýly. Jenže v poslední době se to ještě zhoršilo. Věstcům a hadačkám se zjevují neblahá znamení. Voda v čarowných studánkách se mění v krev. A náš posvátný buk,“ ohlédl se Borevít přes rameno, „začal usychat. Něco visí ve vzduchu. Velká pochroma.“

„Proto ta palisáda?“ nadhodil Dagomir. „Gruda se zmínil, že se schyluje k válce. K jaké? Kdo se chystá na koho?“

„Vranibor bude čelit strašlivému nepříteli. Na severu se shromažďuje vojsko.“

„Na severu?“ zamračil se Dagomir. „Holasicové pozvedli zbraň? Nebo Opolané, anebo Slezané?“

„Díváš se příliš daleko. Hrozba číhá mnohem blíž.“

Dagomir vyvalil oči. „Snad ne v roklinách a jeskyních pod Pradědem?“

„Přesně tam. Goriči prý vylézají ze svých doupat, šikují se a chystají tažení na jih. Ozývají se zvěsti, že se rozhádané goričské klany po dlouhých letech konečně spojily. Jejich nový vůdce Dargun prý dychtí po vzkříšení staré goričské moci. Chce dobýt zpátky území, která té lidožravé chátre kdysi patřila.“

„To se mi nelíbí,“ přimhouřil Dagomir oči.

„Komu ano?“

„Tak jsem to nemyslel...“

„A jak tedy?“

„Goričské rody se odjakživa nenáviděly kvůli starým krevním mstám. Smrtelně, nesmiřitelně. Nevěřím, že by se najednou objevil silný náčelník, který je chce sjednotit. Vsadím jedno oko, že v tom má prsty Bratrovrah.“

„Taky mě to napadlo. Už jen poloha Kančí hory na pomezí Vraniborského knížectví a goričského území k takovým podezřením nabádá. Krug si odjakživa brousil zuby na vládu nad severní Moravou. Křížují se tam důležité kupecké cesty, a kdo je bude mít pod palcem, stane se vlivným a mocným mužem.“

„Dychtivost po moci Krugovi nikdy nechyběla. Vranibor mu stačit nebude. Až se ho zmocní, půjde dál – na severu si podrobí Holasice, na jihu může udeřit na Velehrad.“

„A když vyšle hrドlořezy drancovat k nám na Vrchovinu...“

„Plácáte páté přes deváté.“

Ztichli a zamračili se na Mirenu – od večeře neřekla ani slovo.

„To není Krugův způsob boje,“ dodala. „Je to obratný intri-

kán, dokáže se knížectví zmocnit i bez toho, že by rozpoutal otevřenou válku. V podstatě už Vranibor do velké míry ovládá.“

Lesovici na ženu zaraženě civěli. Neopětovala jejich pohledy, dál foukala do poháru s medovinou, který držela v obou dlaních.

„Máš pravdu,“ ozval se nakonec Borevít. „Někteří tvrdí, že v knížectví se nestane nic, v čem by neměli prsty čarodějové z Kančí hory...“

„Samozřejmě,“ přisvědčila Mirena. „Co by měl Krug z toho, kdyby Vranibor dobyla ta špinavá sebranka z hor? Vždyť by to zastavilo proud bohatství, který knížectvím protéká. Krug je sice zkurvený parchant, ale určitě není hlupák. Pravdu máte jen v tom, že goriči se nesjednotili z vlastní vůle. Jsou za tím kouzla. Jenže ne Krugova.“

„Tak čí?“ mračil se Dagomir.

Mirena pokrčila rameny. „Slyšel jsi vladyku – Kančí hora přitahuje spoustu temných bytostí a mocností. A každá z nich má vlastní skryté úmysly.“

„Zdá se, že o tom víš víc, vědmo,“ řekl Borevít.

„Nejsem vědma,“ odsekla Mirena, otočila se a už nic neřekla – usrkávala medovinu a nepřítomně hleděla do poháru. Rozhostilo se nepříjemné ticho. I Rogan pozoroval Vosu se svraštělým čelem.

Dagomir obrátil pohled k Borevítovi.

„Nezdržíme se tu dlouho, bráško. Nechceme na Dřevnici přivolat neštěstí. V našich stopách se plíží zlo, které nezadrží ani ta nová palisáda.“

V žárovišti puklo poleno a do přítmí vylétl roj jisker. Borevít pokynul ženám, aby doplnily poháry, a pozvedl roh k neveselému přípitku.



KAPITOLA DRUHÁ

Ta, z níž se rodí nečistota

Kránu přestalo pršet. Svítání nalezlo Dřevnici zahalenou hustou mlhou. Líně se prodírala skrz stromy a zamlklá obydlí lesovíků a stoupala po svazích nad údolím – oškubané bílé stuhy proplétající se tmavým lesem. Z vrcholků kopců se natahovala nad nízko visící oblaka a sytila je vlastní vlhkostí.

Terco se sténáním vyšel z malé strážnice u brány. Cítil se, jako by ho přejel kupecký vůz, vrchovatě naložený železnými hřivnami. Obvykle si v noci na hlídce i zdříml, dnes ale rozhodně ne. Poté, co na bránu zabušili ti strašidelní cizinci, už nezamhouřil oko.

V mlze sotva dohlédl k nejbližším srubům. Všude bylo ticho jako po morové ráné.

„Nádherné ráno,“ zabručel si pod nosem a šel se vymočit do rohu mezi strážnicí a palisádou. Kropil kopřivy, zíval, až mu

praskaly koutky úst, a toužebně myslel na to, jak ho přijdou vystrídat a on půjde domů chrápat, dokud ho žena neprobudí vůní čerstvě uvařeného oběda...

Něco mu zabzučelo pod nosem. Ohlédl se. Kolem něj kroužil velký brouk s roztaženými černými krovkami. Terco udiveně zvedl obočí – letos hmyz ještě nelétal, pořád bylo chladno, hlavně takhle časně zrána.

Oklepal poslední kapky a zašněroval si kalhoty. Brouk udělal ve vzduchu nemotornou otočku a vrhl se mu do obličeje. Terco sebou škubl. Ohnal se po dotěrovi. Černá potvora neodbytně profrčela kolem a tentokrát se mu snesla k levému uchu, těsně pod okraj kožešinové čapky – skoro jako by se chtěla přisát k tepně.

Terco se plácl po krku.

„Fuj,“ otřel si prsty o kazajku. „Potvora jedna...“

Něco zašustilo. Terco se otočil. Palisáda ubíhala do tmy – tichý zvuk zazníval právě odtamtud.

Nebyl hlupák. Běžel zpátky do strážnice, za opasek si zastrčil sekeru, na krk pověsil hlásný roh a s oštěpem v dlaních vyšel ven. Odvážně se vydal podél kolové hradby. Zvuk byl čím dál hlasitější a zřetelnější. Terco s nemalým překvapením poznal šelestění hmyzu, souvislý a neutichající jako hlas včelího roje v koruně stromu. Nabídnu však žádné úly nebyly. Navíc tohle nebylo bzučení, ale škrábání drobných nožiček, tykadel a krovek, slévající se do jednotvárného, zneklidňujícího hučení.

Palisáda se před Tercem postupně vynořovala z mlhy, jeden kůl za druhým. Pevněji sevřel v dlaních ratiště oštěpu. Po dalších třech krocích se zastavil, oči vytřeštěné.

Kousek od hradby se mezi kopřivami a bodláky zvedala hromada rozryté země – skoro jako by tu z půdy vylezl přerostlý krtek. Terco se se zatajeným dechem přikradl blíž. Jáma se hemžila brouky, stonožkami, mravenci, červy a jinou havětí. To však nebyl důvod, proč strážcovo srdce vynechalo úder.

V kypré hlíně se rýsovaly otisky bosých chodidel. Vedly od díry k vladkyovu dvorci a táhla se za nimi slizká stopa jako za obrovským slimákem.

A tehdy Terco udělal osudnou chybu. Nezatroubil na roh, nezburcoval dvorec a celou osadu. Jen před sebe vystrčil hrot oštěpu a vydal se po stopě.



I když spali oblečení, probudil Mirenu chlad. Potichu se vyhrala zpod přikrývky a přešla k otevřené kamenné pícce v rohu komnaty. Zaštourala klackem v žárovišti, prohrábala ohořelá polínka a foukla do uhlíků. Když vyskočily plamínky, natáhla k nim dlaně, jako by chtěla zaklínat oheň.

Slyšela, jak se Rogan za ní zavrtěl, něco zamumlal a posadil se. Lůžko bylo prosté, ale i vrstva chvojí pokrytá kančími kožešinami přestavovala pro poutníky navyklé na spaní v divočině nevýslovné pohodlí. Rogan ale navzdory tomu měl lehké spaní. Zívl, vstal, přešel blíž a sedl si na špalek vedle Mireně.

„Proč ještě nespíš?“ vynadala mu napůl žertem. „Strašil jsi už brzy ráno, ještě za tmy...“

„Nevadilo ti to.“

„Protože jsem doufala, že tě unavím a pak budeš chrápat aspoň do oběda a konečně si pořádně odpočineš.“ Sedla si k němu a opřela si hlavu o jeho stehno. Vklouzl jí prsty do vlasů – plavou hřívou měla rozpuštěnou, copy už nenosila. Druhou ruku natáhl k pícce. Vzduch se zavlnil a plameny zatančily svižněji.

„Dobре jsem tě to naučila,“ usmála se Mirena smutně. Odraz ohně poskakoval v jejích nepřítomných očích. „Já už to nedokážu.“

„Pořád sis nezvykla?“

„Jsem jako pes, který ztratil čich.“

„Možná ti trochu závidím.“

„Nesmysl. Bez čarodějně moci bys byl dávno mrtvý. Bohové by ti vůbec nedovolili vrátit se z Lesa věčnosti. A teď, když míříme do velké bitvy, bys byl bez magie úplně ztracený.“

„Hlavně žádné řeči o osudu a poslání,“ ušklíbl se Rogan.

„Neboj. Nenávidím je víc než ty.“

„Beztak je mi jedno, co ode mě chce Ohňooký, i kdo vládne Krvavému ohni. Pobiju tu havěť z Kančí hory prostě proto, že ti ublížili.“

„Pomsta. Tvoje stará známá. Možná v tom, co se mi stalo, měli prsty bohové. Aby tě poštvali proti nepřátelům a přinutili tě...“

Rychle ztichla – ucítila, jak se Roganovo tělo napjalo.

„Co je?“ vzhlédla.

Neodpověděl. Naslouchal, větril jako vlk, čarodějným vědomím zkoumal prostor za stěnami srubu. V černých očích se mu rudě zablesklo.

„Zdálo se mi, že něco...“ Zachmuřil se a zavrtěl hlavou. „Je to pryč. Asi nic důležitého.“

„Jsi moc napjatý. Ještě ses nenaučil rozlišovat přímé hrozby od náhodných poryvů síly. Doléhají na tebe ozvěny vzdálených událostí, které vnímáš jako bezprostřední nebezpečí. Potřebuješ si odpočinout. Pojdme si ještě lehnout. Máme dost času.“

Zadumaně přikývl. Vrátili se do postele. Plameny v pícce byly čím dál smělejší, polena praskala, oheň hrál. Venku bylo ticho jako po válce bohů.



„Bugo,“ sykl Terco. „Slyšíš? Co je s tebou?“

Slizká stopa vedla k prostému přístřešku pro psa u zadní stěny vladykova srubu. Tercovi už nějakou dobu vrtalo hlavou, proč Buga, velké hlídací psisko, nezavětril vetřelce a nevítá ho štěkáním. Znepokojení v lesovíkově srdci narůstalo.

„Bugo! Kde jsi, blecháči?“

Řetěz, na kterém býval pes přivázany, se plazil do tmy pod stríškou z chvojí. Terco se sklonil a sevřel ho v levé ruce. Železná oka se s mlasknutím zvedla z bláta.

„Bugo?“ Terco se pod přístřešek podíval lépe. V šeru zahlédl Bugovu bílou kožešinu. „Jestli na mě vyletíš, ty jedna prašivino, zlomím o tebe oštěp!“

Pes nereagoval. Lesovík zatáhl za řetěz a okamžitě pochopil, že Buga už na nikoho nevyletí. Ochablé zvíře s vlhkým zvukem vyklouzlo na dvůr. Mužíkovi vyskočil žaludek až do krku.

Mršina se hemžila hmyzem a larvami, jako by si týden poležela na sluníčku. Oči a jazyk měla úplně vyžrané a nenasytňá drobotina se rychle propracovávala do těla – otevřela Bugovi břicho a vrhla se na vnitřnosti.

S tváří zkřivenou zhnusením a hrůzou lesovík ucouvl. Do něčeho vrazil. Polekaně uskočil, otočil se a zvedl oštěp.

Mlha vířila, tichá a studená.

Před Tercem stála žena. Lidská žena, alespoň na první pohled. Vysoká, s bujnými tvary, vlasatá. A špinavá. Celé tělo měla umatlané hlínou a blátem, ulepené listím a kousky mechů, vlasy spletené a plné kořínek a hrudek hlíny. Oči přízračně žhnuly z umolousané tváře.

Páchla tak, že Terco cítil, jak mu obsah žaludku kypí vzhůru krkem. Chtěl na ni křiknout, aby se nepřiblížovala, ale neznámá se usmála, přitiskla ukazováček k ústům a udělala:

„Pšššt!“



Už neusnuli. Jen vedle sebe leželi a naslouchali dechu toho druhého. První promluvil Rogan.

„Poslyš...“

„Hm?“ Bylo jí dobře a neměla chuť mluvit. Vychutnávala si

vzácnou chvilku klidu a pohodlí. Přitom nejdříve ostře nesouhlasila s tím, aby se trmáceli do sídel lesovíků. Teď byla ráda, že je Dagomir přemluvil.

„Chci, abys tu zůstala.“

Příjemné pocity byly rázem pryč. Otevřela oči. „Cože?“

„Než se naštveš, popřemýšlej nad tím. Dag už o tom mluvil s Borevitem. Vladkyti ti ochotně poskytne přistřeší, jak dlouho bude třeba.“

Mirena se zamračila. „O čem to mluvíš, proklate?“

„Nechci, abys s námi jela na Kančí horu. Bude to tam zlé. Jen bohové vědí, jak to celé dopadne...“

Nadzvedla se na lokti. Její pohled bodal Rogana jako rozžhavená jehla. „Nevěřím vlastním uším. Dohodl ses s Dagem a Borevitem? Za mými zády? A teď mě postavíš před hotovou věc?“

„Říkám, aby ses nenaštvala.“

„Kdepak. Ve skutečnosti říkáš, že jsem ti na obtíž. Že když jsem přišla o čarownou moc, jsem ti vlastně k ničemu a v boji budu jen překážet.“

„Nic takového jsem...“

„Neslyšel jsi Borevítu? Táhnout proti Krugovi a jeho poskokům jen ve čtyřech je sebevražda. A ty nás chceš ještě rozdělit a oslabit. Přišel jsi o rozum? Budeš mě potřebovat. O magii jsem přišla, ale s mečem pořád umím zacházet stejně dobře jako kteříkoliv chlap. Dokonce líp!“

„Já vím, ale...“

„Ale co?“

Černokněžník si povzdechl. „Zradila jsi vládce svatyně. Určitě se ti chtejí pomstít. Pokud se boj vyvine špatně, mohla bys jim padnout do rukou a pak... Bojím se o tebe, chápeš?“

Mračila se jako bohyně temnot. „Tohle ale není jen tvoje vina, Rogane. Ti hajzlové ze svatyně mě obelhali a podvedli, zneužili pro své zákeřnosti a podlosti. A pak, když jsem je prokoukla, se mě chtěli zbavit. Jen kvůli nim jsem přišla o svou moc.